

Elli Yılı Aşan Dostluğun Anısına

Prof. Dr. Şeref Ertaş'ın yetmiş yaşını doldurma çağına yaklaştığı bir dönemde, Dokuz Eylül Hukuk Fakültesi'nin ona yaraşır bir Armağan çıkarma uğraşı içine girdiğini öğrendim. Onun adına mutlu olurken, yılların bir su gibi hızla akıp gidişini görmekten de kendi adıma ürküntü duydum. Demek ki yıllar bizi de yaşlandırmış, vakıf üniversitelerinde çalıştığımızdan fark etmesek de, limandan demir almaya hazırlanan bir gemi gibi, Üniversite'den ayrılma yaşına gelmişiz.

1416 sayılı Kanun çerçevesinde, Prof. Dr. Şeref Ertaş, Almanya'nın Göttingen şehrinde Adalet Bakanlığı hesabına doktorasını tamamladıktan sonra, Çorum Cumhuriyet Savcılığı ve Adalet Bakanlığı Hukuk İşleri Genel Müdürlüğünde tetkik hâkimi olarak kısa bir dönem çalışmıştır. Ege Üniversitesi bünyesinde kurulduğu 1978 yılından itibaren ve ardından 1982'de yeni oluşturulan Dokuz Eylül Üniversitesini oluşturan temel fakültelerden biri olan Hukuk Fakültesinde görev yapan Prof. Dr. Şeref Ertaş, doktor asistanlıktan profesörlüğe kadar akademik kariyerini bu Fakültede tamamlamıştır. Ayrıca bu Fakülteye bağlı Adalet Meslek Yüksekokulu Müdürlüğü ile Hukuk Fakültesi Dekanlığı da yaparak, akademik görevlerini idarecilik görevleri ile de taçlandırarak bu fakültenin temel taşlarından biri olduğunu hakkıyla kanıtlamış bir bilim adamıdır.

Değerli kardeşim Prof. Dr. Şeref Ertaş, benim gibi, 1965 yılının Ekim ayında İstanbul Hukuk Fakültesine kaydolup, hiç sınıfta kalmadan, 1968-69 olayları nedeniyle Haziran Final sınavları birkaç kez ertelendiği için, 1969 Eylül ayında yapılan Final sınavlarında başarıyla mezun olmuş bir arkadaşımızdır. Bu sözlerimden de anlaşılacağı üzere, kendisiyle elli iki yıla yakın bir zamandır tanışıyoruz. Bu dönem içinde özellikle 1970 yılında Adalet Bakanlığının Milli Eğitim Bakanlığı aracılığıyla doktora eğitimi için yurt dışına öğrenci göndermeye karar vermesi üzerine, o yıl Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinde yapılan sınavlar sonucunda İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinden beş arkadaş bu sınavı kazanmış ve yurt dışına gönderilmiştik. Bu arkadaşlardan Şeref Ertaş, Almanya'ya, Medeni Hukuk alanında, halen Almanya'da yaşayan Dr. Teoman Oğuzhan ise, aynı ülkede Ceza Hukuku

alanında doktora yapmaya gönderilmişti. Kocaeli-İzmit Hukuk Fakültesi Dekanlığından sonra, İstanbul'da Maltepe Hukuk Fakültesinde hocalığa devam eden Prof. Dr. Hamdi Yılmaz da İsviçre'ye gitmişti. Prof. Dr. Doğan Soyaslan ise, İtalyanca öğrenme fırsatı bulduğu İtalya'ya, iki yıl sonra da Fransa'ya naklederek Paris'te Ceza Hukukunda doktora yapmıştı. Ben ise, o zamanki Hukuk İşleri Genel Müdürü Dr. Bülent Beyin tavsiyesi doğrultusunda Avrupa Birliği'nin ve NATO'nun merkezi olan Brüksel'de Brüksel Laik Üniversitesinde uluslararası ceza hukukunda doktoramı yaptım.

Yurt dışındaki doktora dönemimizde hem karşılıklı yazıştık, hem de her yıl buluştuk. Kısaca tam bir kader arkadaşlığı yaşayarak bugünlere geldik. Bu nedenle Şeref Beyin benim nezdindeki yeri, hem bir kardeşlik, hem de dostluktur. Zira insan kardeşini hazır bulur ama dostunu kendi seçer. Bizler 1970 de doktora birlikte gönderilen beş meslektaş olarak birbirimizi kader arkadaşı olarak hazır bulduk. Ama bu dönemden itibaren arkadaşlığımızı derinleşerek bir dostluğa dönüştü. Özellikle Şeref Beyle doktora sonrası sürekli görüştük: Hatta 1985'de eşimin Ankara'nın kirli havasından kaçmak istemesi sonucu İzmir NATO'ya geçmesi üzerine, ev tutuncaya kadar bir ay onlarda kaldı. O günden kısa bir süre sonra bende görevimi Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden DEÜ Hukuk Fakültesine nakledince ailece görüşmelerimiz daha da sıklaştı. Ayrıca her ikimiz de KKTC'deki YDÜ Hukuk Fakültesi'nin 1999 yılından beri kurucu hocalarından olmamız nedeniyle Kıbrıs'ta da görüşüyoruz.

Şöyle geriye dönüp baktığımda acaba Şeref'le ilgili neler hatırıma geliyor diye kendi kendime soruyorum. Belki binlerce hatıra bulabilirim. Ama bunlardan ilki, Fakülteden mezuniyet günümüzle ilgilidir: 1969 Eylül sonunda notu açıklanmayan son ders İcra-İflas dersi idi. O dersin notlarını ise, o tarihte doçent olan Rahmetli Hocamız Prof. Dr. Saim Üstündağ'ın belli bir saatte bizzat açıklayacağı bildirildiğinden hepimiz toplanmıştık. Hoca notları okurken kendisinden o sınavda tek pekiyi alan kişi olarak Şeref Ertaş'ı ilân edip tebrik etmişti. Ben de mezun olan bir kişi olarak arkadaşımın bu başarısına çok sevinmiş yürekten kutlamıştım. Bunu yazmamın nedeni kendisinin böylesine bilgili ama bir o kadarda mütevazı olduğunu vurgulamak içindir.

Ben kendisini doktora yıllarımızdan beri hep yakın zaman önce vefat eden Gazeteci Hasan Pulur'un genci olarak tanımlarım. Zira onun gibi, Şeref

de, sonsuz bir espri gücüyle keskin zekâsını birleştiren bir insandır. Örneğin bir gün beni bile çileden çıkaracak bir şaka yapmıştı. Şöyle ki, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde Türkiye'nin avukatlığını yaptığım bir dönemde, zamanın İzmir Valisi benden kolluk amirlerine bir konuşma yapmamı istemişti. Vilayet Konferans salonunda konferans vermiştim. Ertesi gün Hürriyet Gazetesi'nin İzmir ekindeki sayfada, İzmir Vilayet Konferans salonunda kolluğa bir konferans veren "AİHM'deki Türkiye'nin Avukatı Prof. Dr. Durmuş Tezcan, işkence dozunda yapılmak kaydıyla hukuka uygundur dedi" şeklinde bir başlık içeren bir haber fotokopisi Fakülte'deki kapıma konulmuştu. Başlığı görünce çok kızmış, tekzip göndermeden bu yanlış haberi düzeltmeleri için Gazetenin İzmir Bürosunun telefonlarını aramak maskadıyla Dekanlığa inmiştim. Orada bana aramamı, çünkü gazetede benim ağzımdan çıkan sözlerin öyle olmadığını gazeteyi göstererek inandırdılar. Zira gazetede benim "İşkencenin hafifi, ağırı olmaz, hepsi yasaktır" dediği yazılıydı. Şeref o yazının başlığını değiştirip yukarıdaki hale sokup, fotokopi çekmişti. Bu olay bile, hem tasdiksiz bir fotokopinin neden delil olamayacağını ortaya koyan, hem de yazının aslını görüp öyle karar vermeyi gerektiren somut bir örnektir.

Şeref'e ilk bilgisayar aldığımız günleri hatırlıyorum. İnce zekâsıyla bilgisayarda kısa zamanda harikalar yaratmaya başlamış, yıllarca tek kişilik "Ceride-i Tartar" isimli bir mizah gazetesi bile çıkarıp, üşenmeden bunu çoğaltıp, ücretsiz eşe dosta dağıtmıştır. Aynı şekilde bilgisayar yardımıyla Hukuk sınavlarında test uygulamasını da başlatmış, ama bu alana kendisinden esinlenerek giren Prof. Dr. Nevzat Koç, bu alanda hocasıyla yarışır bir konuma gelmiştir.

Bugün Prof. Dr. Şeref Ertaş, Eşya Hukuku başta olmak üzere hukukun pek çok alanında başvuru kitabı olan temel eserlerden bazılarının yazarıdır. Aynı zamanda, hayvanlara olan sevgisi yüzünden çiftlik evini kedi ve köpeklere tahsis etmiş, bununla da kalmayarak, Hayvan Hakları Hukuku yazmış, bu alanda bilimsel toplantılar da düzenlenmiştir.

Kısaca Şeref Kardeşim herkesin paylaştığı birçok güzel hatıraların ve özdeyişlerin mucididir. Keskin gözlemciliği ile hemen dikkati çeker: örneğin sınav döneminde kapısında "Not dilenmek Dekanlık kararıyla yasaklanmıştır" şeklinde bir yazıyla öğrencilerin kişisel durumlarını anlatmak için yorulmamalarını onlara yalın bir şekilde ihtar edebilir. Ama onlara belli

XXXVIII

etmeden hep öğrenci lehine değerlendirme yapar. Ayrıca kendisiyle ilgili dış görünümüne önem vermez. Sevecenliğini ise hep dışa yansıtır etrafını neşelendirmek ister. Kısaca Şeref, anlatmakla bitmeyecek bir bilgi küpüdür. Hatta bu dostluğumuz nedeniyle bizi karıştıran öğrenci sayısı da azımsanmayacak kadar fazladır. Oysa kendisi Karadenizli, ben ise Akdenizliyim. O sarışın, ben esmer olmamıza; o özel hukukçu ve ben de kamu hukukçusu olmama rağmen, Fakülteye sadece sınav döneminde gelen devamsız öğrencilerin bizi karıştırdıklarını pek çok kere gözlemledik. Bu tür öğrencilerden bana Şeref Hocam diye gelenlere, Şeref'e de, Durmuş Hocam diye gidenlere çok rastladık. Bu durum bizim dostluğumuzun kişiliklerimize ne kadar sindiğini gösterir. Ayrıca çocuğum olmadığı için doğduğum Kıbrıs'ın karşısındaki Silifke-Taşucu'nda yaptırdığım Lisenin açılışında yaptığı konuşma ise, genel kültürünün de hukuk bilgisi kadar güçlü olduğunu ortaya koymuştu. Bu bilgilerini Ceride-i Tartar'dan sonra şimdilerde internette oluşturduğu sayfasında sürdürdüğü söyleniyor ama ben tweeter gibi uygulamalara yabancı olduğum için kendisini izleyemiyorum. Ama orada da harikalar yarattığına inanıyorum.

Yüreği sevgi dolu kardeşim Şeref Ertaş'a daha nice yıllar bilgisini öğrencileriyle paylaşacağı mutlu bir yaşam diler, sevgi ve saygılar sunarım.

Prof. Dr. Durmuş TEZCAN